

Σκιάς Όναρ Άνθρωποι - Αβέρωφ Στυλιανίδη (Α΄ Βραβείο)

Δεν ήταν η πνοή του Ζέφυρου
που ξεγλίστρησε στα μαλλιά της κόρης,
μήτε το τελευταίο πέταλο
στη χλιοειπωμένη μαργαρίτα του πόθου.

Μικρά που 'ναι αυτά τ' αηδόνια.
Παιάνες διάσπαρτοι στην ατραγουόδητη τη γη.
Ανάσες και σιωπές
και ψίθυροι κραυγές, αγκάλες μισόκλειστες.
Και πώς να ρίξουν μπόι τα πλατάνια,
να παν να διαλαλήσουν του θεού το Καλημέρα.
Το καινούργιο, το μυρωδάτο, το φρεσκοζυμωμένο,
που μόλις βγήκε απ' τον ξυλόφουρνο
και περιμένει τα γεράκια να το ξεσκίζουν ζωντανό.

Στο χειμώνα σαν στραφεί το μισό πρόσωπο
και το βότσαλο τελέψει τους τρεις κύκλους,
θα μηνύσει ο ήλιος τα πουλιά του Νότου,
να μας κάμουν νέους χάρτες, νέους ουρανούς, νέες βροχές.

Και να κρύβεται η ηχώ μου σε κενταύρων μονοπάτια.
Ασημένια κλωστή να υφαίνει,
μη ξεστρατίσει και νυχτώσει,
για δε θα 'χει φεγγάρι τη νύχτα που θ' ασπρίζουν οι σκιές.

Σαν λικνιστούν στην τρικυμία τα καράβια,
ν' αδράξουμε από 'να κατάρτι,
χέρι με χέρι να κινήσουμε τα ύψιστα.
Δάκρυα φως κι αμάραντος να στάξουν,
στου ποιητή το άγιο μαρτύριο,
για του Προμηθέα τ' άλυτα δεσμά.

Γιατί τον κόσμο τούτο τον έκτισε μωρό παιδί,
και θα τον ρίξει πριν τον ύπνο μαζί με τα τουβλάκια του.

Ελέησόν με, Κύριε - Στέλιου Δρακονταειδή (Β΄ Βραβείο)

Νόσησε το πονηρό βλέμμα. Και η καρδιά ζητά το φως της λύτρωσης.
Κάτοχοι της μακαριότητας, δύναμη στην καταφυγή του θυμού μη γενεείτε.
Χρυσό φόντο το στάχυ που ανέμισε στη σεπτή σκέπη
το σπέρμα της χάρης σου.
Απόκρυφη σκέψη οδηγεί τη ψυχή του ανθρώπου,
που βύζαξε στο έλεος της φιλανθρωπίας. Ελέησαν με Κύριε.
Ότι μέτοχος του πλούτου που κινεί τα σύμπαντα
της προσταγής σου νόμος πρώτος κι ο Λόγος σου κυρίαρχος,
στα φλογερά μάτια του απύθμενου σκότους. Ελέησόν με, Κύριε.
Στα ματωμένα άρματα της καταιγίδας

η μνήμη των ανερμήνευτων σχημάτων του ενός,
σύμβολα μορφών και εικόνων στην εξέλιξη του μυστηρίου
της ζώσας ουσίας, που σκορπά σ' ανυπόκριτους δρόμους,
αφανείς και αόρατους, το μυστηριώδες αμάγαλμα της σοφίας σου.
Τους καρποφόρους υετούς της μεγαλοσύνης σου αξίωσε
στους ταπεινούς και εχέφρονες οδοιπόρους,
να παρέχουν έργο για τη φύλαξη της δύναμής σου,
στα ακατάληπτα παραπετάσματα του ουράνιου θόλου.
Στα φοβερά των άστρων σπήλαια που συνθλίβουν
στη μήτρα της γέννησης το πυρακτωμένο μάγμα
της τροφής των πλανώμενων κόσμων.
Μια φλογέρα απόηχα ραίνει στην θέωση σεβάσμιο μύρο,
το άγιο και ζωοποιό πνεύμα σου. Ελέησόν με, Κύριε.
Στην τέχνη των αριθμών της συμπαντικής σκέψης
του άπειρου, να απλώσω το χέρι μου στο διάυλο
που φυλάσσει κιβωτούς με το σύνθημα:
«όλοι οι κόσμοι παράλληλοι».
Κι όμως κάπου εκεί στο προσκύνημα,
Ο αιώνων αιώνιος, Σου ενυπάρχεις.
Ω! απερινόητη έλλαμψη.

Αόρατη θλίψη η ποίηση -Μαρίας-Νεφέλης Μαρκοπουλιώτου (Γ΄ Βραβείο)

Έλα λοιπόν
γλυκιά μου θλίψη!
Σαν ξαφνικό διαγώνισμα
στο σκοτεινό παρόν μου.
Δώσε διάσταση ονείρου
στα πράγματα γύρω μου...
Δώσε μου το περίγραμμα
των αόρατων φόβων μου...

Έλα σαν τ' αεράκι να περάσεις.

Μωρό στα χέρια σου θα γίνω
σαν πυκνωθούν τα σκόρπια κύτταρά μου,
σαν μου στεγνώσεις
το αθέλητό μου δάκρυ,
σαν όνειρο μου δώσεις
να αποδράσω...

Έλα λοιπόν γλυκιά μου θλίψη
σαν τη λεπτή βροχή του φθινοπώρου.
Δώσε υγρασία, ζωή
στις μενεξεδιές ίριδες μέσα μου...
Δώσε τη γενεσιουργό αιτία ανάγκης ποίησης
των εφηβικών μου χρόνων.

Έλα σαν το λευκό το χιόνι
να σκεπάσεις
το χτες, το σήμερα, το αύριο
που πεθαίνουν
στα δυο σου χέρια
κρύσταλλα, κομμάτια
δάκρυα απ' τα μάτια του ουρανού...
πνοές ανέμων...

Σαν φως στα χέρια σου θα λάμψω
σαν διαλυθούν οι ίσκιοι και οι γραμμές μου
σαν θα με σπρώξεις
μέσ' στου ορίζοντα τα μάκρη
σαν λεύτερη μ' αφήσεις
για να φύγω!
Έλα λοιπόν γλυκιά μου θλίψη
τους φόβους μου να απλώσεις
να στεγνώσουν
και τις μικρές μου αγάπες
να τυλίξεις
σε άυλα πέπλα αόρατα, μεταξωτά
«φιλόλογοι καθηγητές»
να μην τις βλέπουν!

Αγάπης λήθη - Ερασμίας Μπουλιτσάκη (Α΄ Έπαινος)

Στη μέση του αιώνιου θέρους αδόκητη κακοκαιρία πέφτει,
λες κι ο φράχτης της φωλιάς μας τη χώρισε άξαφνα στα δύο.
Είναι το κοινό μονοπάτι μας που διχάζεται, γλώσσα φιδιού.
Ένα φίδι σαν λησμονιά φαρμακερό κι αδήριτο σαν μοίρα.

Οι χαρταετοί μου πουλιά που κυνηγούν τον Βορρά, μα οι δικοί σου τρέχουν
προς το Νότο.
Οι δίδυμοι κόσμοι μας, καρδιές μαθημένες στο απόλυτο μαζί,
πρέπει πια παράλληλα να υψωθούν, τραβώντας για ξένες νύχτες.
Και πώς φοβάμαι, ω κρυστάλλινη αγάπη μου, να πετάξω μακριά απ' την
καρδιά σου...

Τα μάτια σου κάτοπτρα του «εγώ» μου, τα χέρια σου κούνια μωρουδιακή.
Στις φλέβες σου κυλάει η πνοή της καρδιάς μου,
και τώρα πώς, ω φως του ουρανού, ν' αφήσω να σ' αγγίξει ξένη αύρα;
Πώς ν' αφήσω τον λύκο τον αμνήμονα να με αρπάξει απ' την καρδιά σου;

Κι ενώ τα σκοτεινά νερά σε σαγηνεύουν στον μαύρο βυθό της απουσίας,
τα μολυβένια σύννεφα πλακώνουν τον χάρτινό μου κόσμο.
Μια νύχτα αιματοβαμμένη ξεχνώντας σε βογκάει
και μια αλύπητη άνοιξη ξεσκίζει την εικόνα σου με βία.

Μα η λατρευτή ψυχή σου απ' τα πέρατα του κόσμου μου φωνάζει,
κραυγάζει τους όρκους τους σκαλισμένους σε ζεστά μάρμαρα.
Είν' οι κλωστές λεπτές, μα στέρεες, που για πάντα μας έχουν δέσει.
Δεμένοι σε φλόγα αιώνια που για πάντα τη νύχτα θ' ανατέλλει.

Όνειρο - Σπύρου Μουρούτη (Β' Έπαινος)

Απόγευμα.
Ο ήλιος σ' άλλο κόσμο
κι η Απουσία στον αέρα.
Ο θάνατος θα επιστρέψει.
Όπου να 'ναι
να ποτίσει τα λουλούδια
αυτού του Κήπου.

Το μέρος δεν με δέχεται.
Είμαι ξένος.
Όμως ήρθα.
Εδώ βρίσκεται κάτι δικό μου
αγαπημένο
που το λησμόνησα
στο ξύλινο κατώφλι.
Εφιάλτης κι Αγωνία.
Ψάχνω στ' αφιλόξενα
δωμάτια μιας άλλης ζωής.

Βιάζομαι
γιατί το ξέρω ότι θα 'ρθει.
Μάλλον είναι ήδη εδώ
– το νιώθω.
Η γυναίκα με το γερασμένο πρόσωπο
και με τη φορεσιά της φρίκης.

Ξέρω ότι ψάχνει να με βρει,
να διαφυλάξει τα λησμονημένα
που έρχομαι να ταράξω.

Μέσα στο σπίτι της φθοράς
αναζητώ κάτι πολύτιμο. Αγαπημένο.
Δεν θυμάμαι...τι;

Ματαιότητα - Γιώργου Μενελάου (Γ΄ Έπαινος)

Σταγόνες βροχής
ίδιες μες των καιρών την καταιγίδα,
σε πτώση συνεχή.
Αστόχαστες και άβουλες
άλλοτε παρασυρμένες με των ανέμων τις παραξενιές,
αλλά και με Σειρήνων μουσικές
και ψαλμωδίες από μάγισσες πλανεύτρες.

Σταγόνες ανώτερες, σταγόνες χρυσές
προορισμένες μόνον για ποταμούς δόξας και πλούτου.
Πικρό το ποτήρι του διψασμένου
μεγαλεία και δόξες θα δώσει η Ιθάκη.

Μακρύ το ταξίδι και οι αέρηδες τρελοί.
Κι όταν το τέλος θα φανεί αχνό
ψηλά θ' αγναντέψουν και τις άλλες.
Μικρές κι ασήμαντες που θα φαντάζουν...

Όπως αυτές ήσαν και είναι.

Και θα νουθετηθούν,
όμως σε λίγο θα χαθούν, στου υγρού πλήθους τη βοή
μη ζώντας τον απόηχο μιας δυνατής βροχής...